

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

SALA GRAN

1. [Sentència](#) de 5 de març de 2024 (C-755/21 P), de la Gran Sala del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de **tractament de dades personals**.

El TJUE anul·la la sentència del Tribunal General i condemna Europa a pagar al recurrent una indemnització de 2.000 euros per tractament indegut de les seves dades personals.

L'objecte del litigi té els seus antecedents en el tractament il·lícit de dades personals consistents en converses íntimes, contingudes en telèfons mòbils, que van ser divulgades per persones no autoritzades, fet que va donar lloc a la seva publicació a la premsa eslovaca.

El TJUE considera que hi ha una responsabilitat solidària entre l'Europol i l'Estat membre –en aquest cas, Eslovènia–, en què s'ha produït la divulgació. No cal que l'afectat demostrï a quina d'aquestes dues entitats és imputable el tractament il·lícit de les seves dades personals.

Així mateix, manifesta que el caràcter íntim de les dades que poden estar contingudes en suport telefònic reforça la necessitat de garantir estrictament la protecció d'aquestes dades, màxim quan no guarda cap relació amb els fets pels quals el recurrent era objecte d'un procés penal. Europol no va complir les obligacions que li imposa el Reglament 2016/794 de posar en pràctica mesures tècniques i organitzatives de manera apropiada per protegir les dades personals contra qualsevol forma de tractament no autoritzat.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. [Sentència 20/2024](#), de 31 de gener, del Tribunal Constitucional. **Recurs d'inconstitucionalitat** 6309/2022 interposat pel Consell de Govern de la Comunitat de Madrid en relació amb l'article 29 del Reial decret llei 14/2022, d'1 d'agost, de mesures de sostenibilitat econòmica en l'àmbit del transport, en matèria de beques

i ajuts a l'estudi, així com de mesures d'estalvi, eficiència energètica i reducció de la dependència energètica del gas natural.

El Ple del Tribunal Constitucional ha desestimat el recurs d'inconstitucionalitat promogut pel Consell de Govern de la Comunitat de Madrid contra l'article 29 del Reial decret llei 14/2022, que estableix mesures de sostenibilitat econòmica en l'àmbit del transport, incloent-hi beques i ajuts a l'estudi, així com mesures d'estalvi i eficiència energètica. Argumenta que el Govern ha justificat de manera explícita i raonada la necessitat extraordinària i urgent d'aprovació d'aquestes mesures a causa de l'impacte energètic del conflicte armat a Ucraïna, destacant la relació entre l'estalvi energètic i la reducció de la dependència de gas. Respecte al sistema de tancament de portes dels edificis, el Tribunal no considera que l'Estat hagi envaït les competències de la Comunitat de Madrid en matèria de sanitat i higiene, afirmant que les mesures d'estalvi energètic no impedeixen l'aplicació de les normatives autonòmiques sobre mesures higièniques de ventilació.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CIVIL

2. [Sentència 164/2024](#), de 7 de febrer, de la Sala Primera, Civil, del Tribunal Suprem, en matèria de **dret a l'honor** en relació amb la intervenció d'un alcalde durant la celebració d'un Ple Municipal de l'Ajuntament de Malpartida de Plasència.

El TS desestima el recurs de cassació interposat per la interessada (empleada de l'Ajuntament de Malpartida de Plasència de la província de Càceres) contra la sentència dictada per l'Audiència Provincial de Càceres que va confirmar en apel·lació la desestimació de la demanda per intromissió il·lícita en el dret a l'honor.

Els antecedents d'aquesta sentència es basen en la resposta donada per l'alcalde de l'Ajuntament de Malpartida de Plasència, durant la celebració d'un ple, a una pregunta formulada per un grup de l'oposició de l'esmentat Ajuntament en relació amb la indemnització abonada a una empleada de l'Ajuntament com a conseqüència de l'execució d'una sentència que va declarar nul·la la sanció disciplinària imposada a l'esmentada empleada per absentar-se sense permís del seu lloc de treball.

El TS considera que no s'ha produït una intromissió il·lícita al dret de l'honor de l'empleada de l'esmentat Ajuntament, perquè en aquest cas preval el dret de llibertat d'expressió i d'informació del demandat ja que es tracta d'una informació veraç, basada en una sentència del Jutjat Social, i que no sobrepassa els límits raonables de l'àmbit la pregunta formulada. En el sentit que es va donar una narració dels fets, i que si bé va utilitzar frases que són constitutives d'una crítica agredolça, dura,

rústega o desapacible, no es va superar el marc tuïtiu de la llibertat d'expressió, per la qual cosa considera que no s'ha vulnerat el dret a l'honor ni el dret a la intimitat de la recurrent, quan no s'han fet públiques dades referides a la seva esfera personal.

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 58/2024](#), de 17 de gener, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs de cassació núm. 3996/2022 sobre **aplicació del termini de gràcia a la interposició de recursos contenciosos administratius**.

La Sala resol el recurs contenciós administratiu interposat contra la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana de 15 de febrer del 2022, que desestima el recurs interposat contra una liquidació d'IRPF per extemporaneïtat en la seva interposició.

La qüestió que presenta interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a: “Reafirmar, reforçar o preservar la jurisprudència existent respecte de l'aplicació de la previsió continguda a l'article 135.5 LEC al termini de dos mesos previst per a la interposició del recurs contenciós administratiu”, això és el “termini de gràcia” que permet la presentació d'un escrit processal fins a les quinze hores del dia hàbil següent al del venciment del termini per presentar-lo.

El TS, aplicant la jurisprudència reiterada, entre altres, les sentències del TS de 26 de desembre de 2011 (Rec. núm. 207/2008), de 13 de juliol de 2012 (Rec. núm. 3567/2008) i de 21 de març de 2013 (Rec. núm. 223/2011), reafirma que és aplicable la previsió continguda a l'article 135.5 LEC al termini de dos mesos previst per a la interposició del recurs contenciós administratiu.

4. [Sentència 140/2024](#), de 30 de gener, de la Secció 1a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **requisits per a la revisió de sentències fermes**.

El TS desestima el recurs de revisió interposat per la interessada contra la sentència dictada per la Secció 7a de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional. L'important d'aquesta sentència és que defineix la naturalesa del recurs extraordinari de revisió i els supòsits que han de concórrer per estimar-lo.

Declara que perquè pugui estimar-se un recurs de revisió cal que els documents o les proves aportades a la causa siguin d'una data anterior a la data de la sentència recorreguda en revisió (cosa que no va ocórrer en el cas d'actuacions), de manera

que si s'haguessin aportat o conegut abans de dictar-se la sentència podrien haver canviat el sentit d'aquesta. Però amb l'obligació que aquests documents o proves tinguin o siguin d'una data anterior a la sentència ferma recorreguda en revisió, per la qual cosa no es poden admetre documents o proves de data posterior a la sentència recorreguda, per raons òbvies.

En aquest sentit, el TS afirma que la revisió és un remei per atacar sentències dictades sota la influència de fets que es coneixen amb posterioritat, no un procediment per corregir la incorrecta interpretació del tribunal que sentència les normes jurídiques.

Precisament per això, assenyala que la naturalesa extraordinària del recurs de revisió es tradueix en una mena de subsidiarietat respecte dels recursos ordinaris.

És a dir, el recurs de revisió és el més allunyat d'una darrera instància jurisdiccional i mitjançant el qual no es pot aconseguir un nou examen de l'assumpte, fins i tot en el cas que la sentència impugnada, dins d'un ordre lògic de raonaments, pugui entendre's, de forma ostensible, errònia o no ajustada a dret.

Els motius en què es pot basar s'han d'interpretar sempre de forma estricta, ja que suposa una excepció al principi de cosa jutjada i, per tant, al principi de seguretat jurídica.

5. [STS 185/2024](#), de 2 de febrer, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs ordinaris núm. 43/2023 sobre **responsabilitat patrimonial** derivada de la declaració d'inconstitucionalitat en relació amb **l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana**.

La Sala resol el recurs interposat contra l'Acord del Consell de Ministres de data 15 de novembre de 2022, en virtut del qual es desestimen cinquanta sol·licituds d'indemnització per responsabilitat patrimonial de l'Estat legislador formulades pels interessats que se citen a l'annex de l'Acord, amb suport a la Sentència del Tribunal Constitucional 182/2021, de 26 d'octubre, en relació amb l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana.

El Tribunal conclou que l'expulsió de l'ordenament jurídic de determinats preceptes del TRLHL per la STC 182/2021 no condueix necessàriament a qualificar d'antijurídic l'abonament de determinades quantitats en concepte de l'IIVTNU o que constitueixin un dany efectiu des de la perspectiva de la responsabilitat patrimonial, especialment,

en un cas en què el contribuent no va provar l'existència del decrement del valor dels terrenys transmesos.

6. [Sentència 202/2024](#), de 7 de febrer, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de recurs d'interès cassacional en relació amb els **dipòsits municipals de vehicles**.

El TS estima el recurs d'interès contra la sentència dictada pel TSJ de València, que anul·la i estima en part el recurs contenciós administratiu interposat contra la resolució de la Conselleria de Justícia, Interior i Administració Pública de la Comunitat Valenciana que va denegar el pagament de la quantitat reclamada pel depòsit d'un vehicle acordada en seu judicial, anul·lant aquesta denegació i reconeixent a la mercantil el dret a percebre la quantitat resultant d'aplicar les bases fixades en el fonament jurídic quart de la sentència de l'alt tribunal.

L'objecte d'aquest procediment és determinar les tarifes a aplicar pel dipòsit d'un vehicle per ordre judicial en un procediment penal i el termini de prescripció de l'acció per exigir el seu abonament.

En aquest sentit, el TS estima que, llevat de disposició en contrari, s'han d'aplicar les tarifes fixades prèviament per l'Administració per contractar el servei professional corresponent.

Així mateix, assenyala que l'import s'ha de limitar al que correspondria si el servei s'hagués prestat pel contractista al qual l'Administració té encomanat aquest servei.

Respecte al termini de prescripció de l'acció per exigir el seu abonament és el termini general de prescripció de quatre anys establert per als deutes tributaris, a comptar des de la data de la restitució del vehicle dipositat, llevat d'acord específic que estableixi una altra cosa.

7. [Sentència 233/2024](#), de 12 de febrer, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional per a la formació de la jurisprudència en relació amb la **quantia per interposar recurs d'apel·lació: quantia determinada o determinable**.

La Sala d'admissió del TS va declarar aquest assumpte d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

L'objecte de l'interès cassacional va ser precisar si la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, en decidir sobre la inadmissibilitat del recurs

d'apel·lació, està vinculada per la quantia del recurs que s'hagués fixat en el procediment judicial tramitat pels jutjats centrals contenciosos administratius de l'Audiència Nacional i, en tot cas, si escau o no l'admissió del recurs quan en primera instància la quantia hagués quedat fixada com a indeterminada, però s'observés que l'assumpte és de fàcil quantificació per derivar-se'n conseqüències econòmiques que clarament excedirien dels 30.000 euros.

A aquest efecte, determina que la Sala d'apel·lació no està vinculada a la quantia del recurs si aquest és de quantia indeterminada, però que cal que al llarg del procediment, i per qualsevol mitjà, se'n quantifiqui la quantia. És a dir, que s'admet la quantia determinable, a l'efecte de l'admissió del recurs, sempre que aquesta pugui ser determinada i no excedeixi de 30.000 per declarar la seva no admissió per raó de la quantia.

8. [Sentència 231/2024](#), de 12 de febrer, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en matèria de **funció pública i de la carrera administrativa**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència contra la sentència dictada pel TSJ de Castella- la Manxa, que anul·la i estima en part el recurs d'apel·lació interposat per la Universitat de Castella - La Manxa contra la sentència dictada pel Jutjat Contencios Administratiu número 2 de Ciudad Real, que s'anul·la pel que fa al reconeixement del nivell 26 al funcionari recurrent.

En aquest sentit, l'alt tribunal estima que en el marc de l'anomenada carrera professional vertical dels funcionaris públics no resulta conforme a dret l'adquisició d'un nivell personal superior sense canvi de lloc de treball.

9. [Sentència 247/2024](#), de 13 de febrer, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **costes i protecció del domini públic**.

El TS desestima el recurs de cassació interposat per la mercantil Metrovacesa S.A. contra la sentència del TSJ de la Comunitat Valenciana, confirmant-la.

L'objecte d'aquesta sentència és la regulació de les zones d'influència del domini públic costaner i l'articulació de les competències estatals, autonòmiques i municipals concurrents.

En aquest sentit, assenyala que els plans d'ordenació urbanística del litoral l'àmbit del qual es localitza només a aquesta zona, en la mesura que les seves determinacions tenen incidència en el domini públic i les seves zones de servitud, estan subjectes a l'informe preceptiu i vinculant al qual es refereix l'article 117 de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes, si bé el seu caràcter vinculant es limita únicament a les consideracions referents al domini públic i a les servituds d'accés i de trànsit (o a les que puguin derivar-se de legislacions sectorials) i, per tant, no tenen caràcter vinculant les relatives a les servituds de zona de protecció o les zones d'influència, segons es deriva de la interpretació de la disposició transitòria tercera de la Llei de costes.

Així, l'ordenació urbanística de terrenys formalment qualificats de sòl urbà abans de l'entrada en vigor de la Llei de costes i inclosos en la zona d'influència sobre els quals, a l'entrada en vigor de l'esmentada llei, no s'havia consolidat cap aprofitament urbanístic per no haver-se iniciat ni estar en curs cap actuació urbanística, ha de respectar els límits establerts a l'article 30 de la dita Llei de costes.

10. [Sentència 261/2024](#), de 16 de febrer, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria **d'impost de successions**.

El TS desestima el recurs de cassació interposat per la Comunitat Autònoma de les Illes Balears contra la sentència dictada pel TSJ de les Illes Balears, dictada en el recurs contenciós administratiu en la qual es va desestimar la resolució del TEAR que va desestimar la reclamació econòmica administrativa contra l'acord de liquidació provisional de l'impost de successions, sentència que s'ha de confirmar per ajustar-se a dret.

L'objecte d'aquest recurs de cassació fa referència al desmembrament del dret d'usdefruit i la seva consolidació, així com a l'aplicació de les deduccions o bonificacions de la base imposable o de deute tributari com a conseqüència de la consolidació del domini.

La normativa tributària aplicable en el moment en què l'hereu adquireix la plena propietat del bé per l'extinció del dret d'usdefruit que limitava la plena propietat és la vigent en el moment de la mort del causant; això és, en el moment del desmembrament de la titularitat dominical, sense que els canvis normatius posteriors al moment del desmembrament de l'esmentada titularitat, referents al dret a bonificacions o deduccions sobre la quota tributària per la concessió del domini, produïda per la mort del causant, puguin ser tinguts en compte a l'hora de la tributació definitiva de l'esmentada consolidació del domini. Així, la previsió de la Llei

de l'impost sobre successions i donacions d'aplicar «el tipus mitjà efectiu del gravamen del desmembrament del domini» no afecta els beneficis fiscals aplicables.

11. [Sentència 332/2024](#), de 28 de febrer, de la Secció 5a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en matèria de **béns comunals de les entitats locals**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional interposat per l'Ajuntament de Paredes de Nava contra la sentència del TSJ de Castella i Lleó, que anul·la, i declara conforme a dret l'acord municipal que aprovar l'acotament d'una part d'un bé comunal, dedicat fins a la data a usos agrícoles, per implantar un projecte d'energia renovable i adjudicar-lo en subhasta pública a un tercer que mancava de la condició de veí.

El TS afirma que és possible acotar una part dels béns comunals per destinar-los a un fi diferent al tradicional, sempre que la seva utilització persegueixi o estigui afecta a un fi d'interès social i es respecti el règim d'aprofitament legalment previst, incloent-hi l'ordre de prelación.

Així mateix, assenyala que la part del bé comunal pot adjudicar-se a un tercer en subhasta pública per un preu, respectant la preferència dels veïns en cas d'igualtat de condicions, quan no sigui possible complir amb el fi legítim decidit mitjançant les modalitats d'aprofitament que precedeixen. Això no suposa la patrimonialització dels béns comunals i resulta conforme a la seva naturalesa i a la funció social que han de complir.

12. [Sentència 339/2024](#), de 28 de febrer, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **plusvàlua**.

El TS ha modificat la seva pròpia doctrina pel que fa a les liquidacions fermes de l'impost d'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana.

El TS, partint de la Sentència del Tribunal Constitucional 59/2017, que va declarar la inconstitucionalitat de l'impost en aquells casos en què se sotmeten a tributació situacions inexpressives de capacitat econòmica; és a dir, en aquells supòsits en què no es va apreciar increment del valor dels terrenys en el moment de la transmissió. Fins ara, havia mantingut la doctrina que la declaració del TC no podia beneficiar els liquidadors que haguessin esdevingut fermes per no haver estat recorregudes en temps i forma.

Tanmateix, en la sentència esmentada canvia de criteri jurisprudencial, establint que la declaració d'inconstitucionalitat i nul·litat dels articles 107.1, 107.2a) i 110 del TRLRHL, realitzada per la STC 59/2017 trasllada els efectes de la nul·litat a les liquidacions fermes de l'IIVTNU que, amb aplicació d'aquests articles, haurien determinat una fictícia manifestació de capacitat econòmica i sotmès a gravamen transmissions de béns immobles en els quals no hi havia un increment del valor dels terrenys, amb vulneració dels principis de capacitat econòmica i de prohibició de confiscació establerts en l'article 31 de la Constitució Espanyola.

13. [Sentència 361/2024](#), d'1 de març, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en matèria de liquidació de **l'impost de béns immobles**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional interposat contra la sentència dictada pel TSJ de Madrid que, al seu torn, va desestimar el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 27 de Madrid, en procediment ordinari referit a liquidació per IBI, confirmant la resolució judicial impugnada.

L'objecte del recurs d'interès cassacional fa referència a la liquidació per IBI, establint el TS la possibilitat que els responsables puguin impugnar la liquidació de l'IBI i les sancions imposades al deute tributari.

En aquest sentit, realitza un examen doctrinal sobre les liquidacions de l'esmentat impost de béns immobles i el seu valor cadastral, reconeixent que no és possible, com pretenen els recurrents, que qualsevol canvi en la titularitat del bé immoble comporti l'obligació de tornar a notificar els valors cadastrals determinats i notificats al seu dia.

Així, de conformitat amb l'article 64.1 del TRLRHL, en els supòsits de responsabilitat per impagament, la persona o entitat declarada responsable del deute tributari de l'IBI, amb ocasió de la impugnació de la declaració de responsabilitat del deute, pot discutir directament el valor cadastral que conforma la base imposable de la liquidació la responsabilitat de la qual es deriva, sempre que concorrin circumstàncies excepcionals sobrevingudes; no obstant això, entre aquestes circumstàncies excepcionals no es troba la responsabilitat subsidiària.

En el cas examinat, atès que el valor cadastral no s'ajusta a la realitat, el correcte hauria estat posar en coneixement del Cadastre els errors determinants de la defectuosa assignació dels valors, instant el procedent; però si no es va triar la via adequada no es poden repercutir els efectes negatius sobre l'ajuntament gestor.

SALA SOCIAL

14. [Sentència 362/2024](#), de 23 de febrer, de la Sala Quarta, Social, del Tribunal Suprem, en matèria **d'al·legació de prescripció en el judici oral**.

El TS, en aquesta sentència, resol el recurs de cassació per a unificació de doctrina, presentat contra la sentència dictada pel TSJ de Castella - La Manxa i estableix un precedent jurisprudencial en dictaminar que les al·legacions sobre la prescripció presentada per primera vegada en el judici oral resulten vàlides encara que no s'hagin plantejat prèviament en l'acte de conciliació, però sempre que aquestes al·legacions no introdueixin qüestions noves que alterin de manera significativa els fets ni el marc processal establert.

L'alt tribunal, després d'analitzar els articles 63, 72, 80.1.c) i 85.2 i 3 de la Llei reguladora de la jurisdicció social ha assenyalat que, encara que en la demanda no es puguin presentar fets nous no esmentats durant la conciliació o mediació prèvia, és factible presentar l'excepció de la prescripció al judici oral, sempre que no impliqui un canvi substancial dels fets ja coneguts. En conseqüència, desestima el recurs de la recurrent en contra de la sentència del TSJ de Castella - La Manxa

AUDIÈNCIA NACIONAL

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

15. [Sentència](#) de 8 de febrer de 2024, de la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, en matèria de **protecció de dades de caràcter personal**.

L'AN desestima el recurs contenciós administratiu i confirma la resolució de la directora de l'Agència Estatal de Protecció de Dades (AEPD), que va sancionar la societat Telefónica Móviles España SAU amb una multa de 900.000 euros per una infracció de l'article 5.1.f) del Reglament (EU) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell del 27 d'abril del 2016 i qualificada com a molt greu a l'article 85.1.a) de l'esmentat reglament.

L'objecte de la sentència fa referència a la targeta SIM, en el sentit que imposa una sanció econòmica de 900.000 euros a la companyia telefònica per autoritzar els duplicats de les targetes SIM associades a una línia telefònica duts a terme per agents comercials de certs distribuïdors a sol·licitud de persones que actuen amb

ànim defraudatori, suplantat la identitat dels titulars i realitzant disposicions patrimonials.

S'assenyala en l'esmentada sentència que la titularitat de la targeta SIM dels telèfons mòbils està subjecta a la normativa sobre protecció de dades de caràcter personal i que el responsable d'aquestes dades recau sobre la companyia telefònica Telefónica Móviles España SAU, sent els establiments comercials els encarregats del tractament de les dades. La companyia telefònica no havia adoptat les mesures de seguretat adequades, com prova el fet que amb posterioritat a la imposició de la sanció es van modificar aquestes mesures de seguretat.

A més, rebutja l'absència de la culpabilitat, doncs és precisament la manca de diligència de la recurrent a l'hora d'implantar les mesures de seguretat necessàries per evitar la suplantació d'identitat, cosa que constitueix l'element de culpabilitat.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

16. [Sentència 56/2024](#), d'1 de febrer, del **Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana**. Recurs núm. 51/2022 sobre **reversió d'expropiació**: termini per a l'exercici de l'acció i acreditació per part de l'Administració del destí del bé a la finalitat prevista en l'expropiació.

La Sentència recorda que la manca d'inscripció al Registre de la Propietat no és el motiu de la reversió sol·licitada, sinó que davant d'un sòl on no s'havia executat obra de cap mena, el demandant va comprar el sòl -sense objecció al Registre de la Propietat- i va veure com transcorrien els anys sense que l'Administració qüestionés la seva inscripció al Registre de la Propietat o estigués utilitzant aquest sòl com a aparcament privat igualment sense objecció de cap tipus. Tot això justifica que s'estimi el recurs, declarant procedent la reversió sol·licitada.